

H. 3320.

4226

Mis

wanasti

tündis

Rudas ööpik õppis laulma.

Banal ajal ei sallinud ükski väikest hallikarvalist linnukest ööpikut. Teda pilluti kividega ja söimati sõnadega. Kõige väetimad lauljad linnukesed naerjivad ja pilkajivad teda. Ööpik ei osanud ju sugugi laulda.

Ööpiku süda oli walu täis. Ta lendas ära kaugemale ja ikka kaugemale. Oma eluasemeks walis ta wiimaks ühe üksiku puu. Selle otsa ehitas ta pesakese. Glas seal ainu üksi. Seal ei olnud ühtegi muud hingelisi.

Ühel öösel tuli sinna üks mees. Mehel eesel ohelikkupidi järel, eesli seljas naene, naesel väike laps käte peal. Teekäijad jäiwad ööpiku puu alla seisma. Naene ronis eesli seljast maha ja istus puu alla pehme sambla peale.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

Wäsinud teekäijad heitsiwad magama. Lapsufene aga ei tahtnud filmi finni panna. Nuttis ennemalt taha, siis waljumini ja ikka waljumini. Küll püüdis ema waigistada, aga ei laps jäenud wait.

Ema hakkas häällilaulu laulma. Laul helises öö waikusjes õrnalt ja hellalt. Ema laulis nii, et taewas ennast awas ja inglid taewast hulga kaupa alla tuliwad. Inglid istusiwad ööpifu pesa ligidale puu okstele ja hakkasiwad laulma. Laps kuulis, naeratas ja uinus magama.

Selle peale läksiwad inglid tagasi.

Teisel homikul ruttasiwad teekäijad jälle edasi. Warsti selle peale tuli hulk sõjamehi selle puu alla. Need olivad Herodese mehed, kes Jeesust taga ajasiwad.

Sõjamehed kisendasiwad puu all. Pidasiwad aru, kuhu poole põgenejad läinud.

Korraga jäiwad mehed wait. Kuulsiwad puulehtedest niisugust laulmist, nagu nad

enne weel ei olnud kuulnud. See oli nii armas, et ükski sõjamees ennast enam liigutadagi ei saanud.

Ükski ei julgenud waljumalt hingatagi.

Kui wiimaks ööpik laulmise lõpetas, olid sõjamehed laulu kuulates üsna ära unustanud, mispäraast nad siia tulnud. Sõjameestel ei aidanud muud nõuu kui pöörasidwad koju tagasi.

Jeesus aga jõudis ilma hädata Egiptuse maale. Maarja ja inglite käest oli ööpik enesele ilusa laulu õppinud. See laul on ööpikule tänapäewani jäenud. Iga kewade laulab ta oma ilusaid lugusid.

Anna Saarepera suust.

Rudas kaaren mustaks jai.

Enne wanasti olnud kaaren walge. Ta amet olnud ühest kohast teise käia ja ini-

meši õnnetuse eest hoiatada. Inimestel olnud kaarnat nähes ikka hea meel. Hüüdnud ikka: „Häid sõnumid! Häid sõnumid, walge lind!“

Ühel talumehel olnud nõiaga riid. Nõid tahtnud talumehele kätte maksta. Kaaren aga mõistnud nõia mõtted ära, läinud meest hoiatama. Pole aga kusagilt sisse peasnud. Wiimaks peasnud katuse ungast sisse. Teatanud siis lugu pererahwale.

Selle aja sees jõudnud nõid sinna, näinud kaarna paja ääres seiswat. Hakanud kaarnat taga kihutama. Kaaren põgenenud ahju ja sealt läbi suitsu augu wälja.

Kaaren peastnud peremehe õnnetuse eest ära, aga oma walge mantli määrinud ta nii ära, et see igaweste mustaks jäenud.

Seest saadik ei räägi kaaren enam kellegiga sõnakestki.

Wihmkas.

Ennemuiste teinud kõik linnud suurt kraawi. Lootnud, et west sinna sisse nõrgub ja nad seda wiisi kõik sealt juua saavad. Töö olnud raske, aga wiimne kui hing astunud appi, et kraaw ennem walmis saaks. Igaüks teinud rõõmuga nii palju tööd kui jõudnud.

Wana piboleo aga pugunud põõsasse. Päike olnud muidugi kõrwetaw, mine weel kraawi tegema! Põõsas hea wilu; puhka, kas film punane.

Wäikene raswahans aga juhtunud nägema. Raebanud lugu teistele. Ei teised tee sest wälja midagi. Ütlewad: „Eas' magada, aga ärgu ta iial siis ka jooma tulgu!“

Teised linnud kaewanud, et nahk märg seljas, kaewanud mitu päewa, enne kui kraaw walmis saab. Panewad siis töö-

riistad hunikusse, lähewad söömaaega pidama.

Pärast sööma lähewad jälle waatama, kas juba kraawi wett nõrgunud. Leiawad, et kraaw ääreni wett täis. Seni kui linnud söönud, lastnud Wanataat jämedat wihma sadada. Sest saanud kraaw täis. Linnud joonud suure isuga külma wett.

Wiimaks härkab wana piboleo, hõerub filmi, waatab: juba teistel kraaw walmis. Temalgi mehel jooma häda. Läheb kraawile, joob jänu ära. Teised linnud aga ei taha lubada. Piboleo ei kuula sest midagi, joob aga ja folgib weel wee oma jalgadega ära.

Teised linnud lähewad Wanataadile kaebama.

Wanataat pahandanud seda kuuldes wäga. Tulnud, ütelnud piboleole: „Et sa töö ajal oled põesjas puhanud, nüüd aga ilma loata wee kallale tüfid ja wee pealegi ära folgid,

ei tohi ja iialgi maa pealt ega wee loigust juua. Juua võid ja ainult homiku kastet puu lehtede ja lillede pealt ehk kui seda ei ole, piad ja vihma ootama.“

Teistele lindudele ütelnud aga Wana-
taat: „Te võite igalt poolt juua, te olete
usinad töötegijad!“

Seft jaadik ei tohi piboleo enam loikudest juua, vaid kustutab jänu homikuše kastega. Tunneb ta, et vihm tulemas, siis karjub ta ühe puu pealt teise peale hüpates: „Piboleo! Piboleo!“ Sellepärast nimetab rahvas teda ka *w i h m k a s s i k s*, enne aga olnud ta nimi Piboleo.

Uba ja süsi.

Ennemuioste olnud ual igal pool siledad küljed; ei olnud mingisugust pragu ega

märki nagu nüüd. Nüüd on tal idanemise kohas must märk küljes. Uba ja tulesüsi hakanud seltsis lepa lehe peal üle Kasari jõe minema. Lepa leht olnud neil paadiks.

Keset jõe puhunud kange tuule hoog ja lükanud paadi ümber. Süsi kuffunud põhja ja uppunud ära, uba aga osanud ujuda ja ujunud teine poole kaldale.

Kaldale saades naernud uba süe rumaluse üle nii kangesti, et moff lõhki kärisenud. Naernud selle rumaluse üle, et süsi ei osanud ujuda. Lõhkise mofaga ei tohtinud kufagile minna. Väinud rätsepa juurde, et see wiga parandaks.

Rätsepp õmmelnud musta niidiga katkise koha finni. Kui katkine koht ära parane nud, jäänud must märk järele. See must märk on ual praegu alles näha.

Sääsed ja hobune.

Sääsed pidanud nõuu hoost ära murda. Ajunud ses mõttes hobuse kallale. Hobune, kui tunnud, et palju sääski seljas, heitnud maha piherdama.

Sääsed mõtelnud, et nad hobuse maha tallanud. Hüüdnud kohe: „Meie mehed, meie mehed, olge nüüd mehed, juba hobune kufus!“

Pärast, kui hobune jälle ülesse tikkunud, kahetsenud sääsed, et nende mehi palju hukka jaanud. Muudu oleks võit neile jäenud.

Kanepi katkuja.

Kalewipoeg künnud suures paksus metsas. Teine käsi olnud wagu ajades adra pära küljes, teisega tõmmanud aga kündest juuri

kuuskesi maast ülesse ja wisanud kõr-
wale. Nii teinud ta iga wao aja-
mise ajal.

Keegi juhtunud sinna tulema. Hüüd-
nud mööda minnes: „Tere Kalewipoeg!
Jõudu kah!”

Kalewipoeg wasta: „Tere Jumaleme!
Jõudu tarmis!”

Siis küsinud wõeras: „Noh Kalewi-
poeg, mis sa siin teed?”

Kalewipoeg wasta: „Ma teen enesele
põldu!”

Wõeras küsinud: „Aga mis sa seal
teise käega katkud?”

Kalewipoeg wastanud: „Ma katkun
kanepisi!”

